

Estepé respon

Corbacho i les seves circumstàncies

Fabián Estapé

—L'economia espanyola no necessita un pla B per fer front a la crisi econòmica, com havien suggerit el Banc d'Espanya i el Fons Monetari Internacional (FMI). Ho assegura la ministra d'Economia. Madrid pateix un excés d'optimisme, o aquests organismes són massa pessimistes?

—El Banc d'Espanya sobretot, però també l'FMI, han de ser una mica pessimistes per definició, perquè si no pressionen tots els governs serien can pixa. Ara bé, el pla del PSOE és un nyap, però pot ser que funcioni a curt termini perquè han passat les tises fins i tot per allà on ja no hi quedava res per a retallar.

—L'FMI i el BE mai no s'equivoquen?

—Déu n'hi do, si s'equivoquen! Per exemple, quan es va fer el pla d'estabilització i es va titllar d'excessiu. Aleshores defensaven que la situació econòmica no era pas tan greu per a aplicar aquells plans.

—Zapatero encomanarà al nou ministre de Treball de remodelar de dalt a baix el pla d'acció d'aquesta cartera. Tan malament ho ha fet Celestino Corbacho?

—Corbacho va aterrar al ministeri en el pitjor moment possible, amb la crisi al punt culminant i el sector de la construcció rebotat. Suposo que deu ser una putada trobar-se amb aquest panorama i, a més, si tampoc no en tenia gaire idea... Doncs el resultat és aquest.

—La desocupació ja supera el 20%. En l'any i mig que queda de legislatura espanyola, el nou encarregat té possibilitats reals de remuntar la situació?

—Em temo que no hi podrà fer res.

—A Catalunya, mentrestant, la Generalitat ha posat a la venda bons a partir de 1.000 euros per aconseguir finançament dels ciutadans. Que en comprareu?

—No.

—CiU ha criticat aquesta mesura, si bé el govern de CiU també va col·locar una mena de fons d'inversió per aconseguir finançament. La trobeu encertada, la mesura?

—La Generalitat fa tant com pot. Em fa l'efecte que és una mesura més, el resultat de la qual es veurà aviat. Em temo que serà un fracàs.

—La qualificació del deute de la Generalitat ha baixat darrerament. Hi ha cap risc, en aquests bons?

—De risc, no n'hi ha.

—Si la Generalitat necessita ajuda externa, potser vol dir que el model de finançament pactat no ha donat els fruits esperats?

—Deu ser això, tot i que el finançament obtingut és prou millor que el que es va derivar del pacte del Majestic.

—CiU insisteix que reclamarà el concert econòmic a la legislatura vinent. Se us acut cap escenari possible per aconseguir un millor tracte fiscal que un govern dèbil del PSOE o el PP que requerís els vots de CiU per anar endavant?

—Si CiU no compta per a res a Madrid, de segur que no. Però encara que necessitin els seus vots, no veig gens clar que acabin cedint en això. De fet, saben que el peix al cove de CiU serà el mateix sempre, els donin alguna cosa o no.

—Artur Mas assegura que arribarà al poder amb una Generalitat arruïnada. Creieu que la caixa pública és buida, com diu CiU?

—No ho crec pas. Seria molt bo de preguntar al senyor Mas, durant la campanya, què n'ha fet, dels diners del cas *Tipel*.

Gemma Aguilera

L'entrellat

Toni Canyís

Ponts rovellats

Un majestuós monument de ferro. Un llarguíssim viaducte en forma de feradura aixecat sobre el riu Llobregat que s'acaba dalt d'una pilastra, que no duu enlloc. Al pont que havia d'enllaçar l'autopista AP7 amb l'autovia A2 a Castellbisbal fa mesos que ningú no hi treballa. La construcció està paralitzada i així es quedarà a causa de la retallada de la inversió en infraestructures als pressupostos de l'estat per a l'any que ve. A sota, es pot veure una cua inacabable de camions que a tota hora intenten fer el trajecte entre l'autovia i l'autopista travessant una carretera local i un embussat polígon industrial. Tot, per estalviar-se el peatge de Martorell i perquè quan es va construir l'autovia fa una dècada algú ja va decidir d'estalviar-se, casualment, la connexió que ara torna a restar ajornada. Un estalvi que el paguen molts ciutadans en temps, combustible i pol·lució, o en peatge. A pocs quilòmetres d'allà, a Vallirana, una altra cua perpètua indica el lloc on el desdoblament de la N340, aturat de fa anys, s'acaba de sobte en un embut. L'Estatut, ara anorreat pel Constitucional, volia posar fi al joc deslleial de l'estat en inversions. No tan sols l'obligava a invertir l'equivalent al pes de Catalunya en l'economia espanyola, sinó que preveia que els diners pressupostats que no s'acabessin gastant no es perdessin: que es poguessin recuperar els anys següents. Les cambres catalanes han calculat que hi ha 2.000 milions pendents que l'estat no ha invertit, amb els quals es podrien acabar moltes obres ara paralitzades. Incomprensiblement, el govern català no reclama aquests diners perquè es compleixi l'Estatut. Algú hauria d'explicar-ne el perquè. El viaducte podria ser una metàfora del país. Amb un sistema institucional rovellat que no ens porta enlloc.

Periodista